

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 9160/2024
27.03.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Мирјане Андријашевић и Иване Рађеновић, чланова већа, у парници тужиоца ДПЦА д.о.о. Београд, чији је пуномоћник Тамара Симић, адвокат из ..., против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Драган Бојанић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2244/23 од 11.01.2024. године, у седници одржаној 27.03.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2244/23 од 11.01.2024. године у односу на одлуку о главној ствари.

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2244/23 од 11.01.2024. године у односу на одлуку о трошковима парничног поступка, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2244/23 од 11.01.2024. године у односу на одлуку о трошковима парничног поступка.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2244/23 од 11.01.2024. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе парничних странака и допунска пресуда Основног суда у Параћину П 455/23 од 02.06.2023. године и допунска пресуда истог суда П 455/23 од 13.10.2023. године, којима је укинута у целости решење о извршењу Основног суда у Параћину Ив 1923/2012 од 30.07.2012. године, одбијен као неоснован тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиоцу исплати 2.375.161,00 динара, са законском затезном каматом од 05.04.2012. године до исплате, обавезан тужилац да туженом на име накнаде трошкова парничног поступка исплати 434.750,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате, одлучено да се не дозвољава повлачење тужбе за део тужбеног захтева у износу од 4.180.662,20 динара, са законском затезном каматом од 05.04.2012. године до

исплате, одбијен као неоснован тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиоцу исплати 4.180.662,20 динара, са законском затезном каматом од 05.04.2012. године до исплате и обавезан тужилац да туженом на име накнаде трошкова парничног поступка исплати 304.750,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженом на име накнаде трошкова другостепеног поступка исплати 45.000,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије против правноснажне одлуке о главној ствари, у смислу члана 410. став 2. тачка 4, у вези члана 479. став 6. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011...10/2023, у даљем тексту: ЗПП), Врховни суд је оценио да ревизија туженог није дозвољена.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 4. ЗПП је прописано да је ревизија недозвољена ако лице које је изјавило ревизију нема правни интерес за подношење ревизије.

Тужени нема правни интерес за подношење ревизије против правноснажне пресуде донете у другом степену у делу којим је одбијена као неоснована жалба тужиоца и потврђене првостепена пресуда и допунска пресуда којом је одбијен тужбени захтев, јер је доношењем таквих одлука тужени успео у спору. Због непостојања општих услова од којих зависи право на ревизију против правноснажне одлуке о главној ствари, нема ни услова за оцену дозвољености посебне ревизије туженог у смислу члана 404. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Ревизијом туженог се, с позивом на погрешну примену материјалног права, оспорава и одлука о трошковима парничног поступка. По оцени Врховног суда, одлука о трошковима поступка као споредног потраживања, не представља правно питање од општег интереса, нити правно питање које би се разматрало у интересу равноправности грађана. То није питање које не изискује ново тумачење права или усклађивање судске праксе.

Из наведеног разлога нису испуњени услови да се у овој парници дозволи одлучивање о ревизији туженог изјављеној против правноснажне одлуке о трошковима парничног поступка, као изузетно дозвољеној, па је на основу члана 404. ЗПП Врховни суд одлучио као у ставу другом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у наведеном делу, у смислу члана 410. став 2. тачка 5., у вези одредбе члана 420. став 6. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 28. став 1. ЗПП је прописано да се, ако је, између осталог, за утврђивање права на изјављивање ревизије меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима само вредност главног захтева, док се према члану 2. истог члана не узимају у обзир, између осталог, трошкови поступка ако не чине главни захтев.

У конкретном случају ревизија туженог је изјављена против решења којим је одлучено о трошковима парничног поступка, што у овој правној ствари не представља главни захтев већ споредно потраживање, због чега ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, у вези члана 420. став 6. ЗПП, одлучено је као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**